

Özledim Özledim İşte

– MünevverDÜVER · 19 Aralık 2016

Özledim, Özledim İşte

Gözyaşlarım hiç bu kadar anlam yüklememişti düşerken
Ve hiç bir zaman bu kadar içten dokunmamıştı yanağıma.
Ey gümüş renkli yaşlarım bu kadar mı dokunmuş ayrılık size.
Oysa her acıya bir bedel.
Oysa her öyküye ödenmiş diyetlerim vardı benim.
Kaç damlada ıslanır ki yüreğimin kıraç toprağı,
Kaç mendille kurur ki bu gözyaşı sağanağı.
Özledim diyorum.
Özledim işte bu can sana döndü her dirilişte.
O kadar zavallı gecem oldu ki yalnızlık denilen suretsiz kimlikte.
Bazen şaşırdım yolumu ne yana dönsem hep iki yüzlü yalnızlık.
Evimde odamda ne zaman başımı kaldırsam
Bir çivi gibi alnımın ortasında.
Ne zaman bir yana dönsem kader gibi ömrümün rotasında.
Kaç kere kirpiğimde kan izleri
Kaç gece yüreğimde dön sözleri yankılandı çaresizce.
Bulamadım cevabını bendeki bende.
Özledim diyorum özledim işte.
Canımdan can aktı her direnişte.
Her gece başka bir hayali bağladım gönül darağacıma
Yüreğim sızlaya sızlaya.
İttim titreyen sehpayı parmak uçlarımla.
Asılan her hayal, ölüme giden yüzlerce umuttu aslında.
Kayboldu rüyaların renkli daveti.
Ben yarı çıplak yanımla bir teselli ararken sensizlik duvarında
Çılgınlık kurşuna dizildi dudaklarımda.
Saçlarım intihar etti parmak uçlarımda.
Kayboldu bakışlarım titrek mum ışığında
Ve ben öylesine bitkin öylesine yorgun bir yol arıyorum kendime
Işığa ulaşmak adına.
Bulamıyorum.
Ne yan aydınlığa düşerdi.
Ne yan karanlığa.

Ne zaman ve nerede varırım ki ışığa.
Özledim diyorum özledim.
Her gece çizik atıyorum yüreğimin kerpiç duvarına,
Sensizliği tüketmek adına.
Ama olmuyor...
Her hücrelerinde bakışların saklı.
Her kuytu köşesinde parmak izlerin...
Bir görebilsen yalnızlığın kollarında bulduğum feryadı.
Ne güne ulaştı yüreğim ne gecede kaldı...
Ey hayat canımı acıtma artık dedikçe canım daha çok yandı.
Canım daha çok yandı.
Özledim yine seni.
Gözlerim yanıldı her benzetişte.
Yokluğun en hazin bestesi oldu dudaklarımın.
Renkli gölgesinde siyah beyaz bir tebessümdü bana kalan.
Yaşamın en dik yokuşunda.
Yalnızlık rüzgârları vurdu gönül sahilime
Ve sen bir tutam ışık gibi düştün yanı başıma Hayalimde.
Gözlerim ne çok şey yaşadı oysa göz bebeklerinde.
Ne çok şeye gebeydi düşüncelerim...
Gözyaşımın gücü yetmezdi alevleri söndürmeye.
Nasıl biterdi ki bu işkence...
Her acı bir şiir lekesi bırakırken gözlerime.
Özledim işte seni yüreğim saklıydı her özleyişte.

Münevver Düver -10.10.2010- A d a n a